

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžk/6/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017200684
Dátum vydania rozhodnutia: 03.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1017200684.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a Mgr. Viliama Pohančeniča v právnej veci žalobcu: Slovak Telekom, a.s., Bajkalská 28, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Peter Škerlík, advokát, ul. J. Ťatliaka 2051/8, Dolný Kubín, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Námestie slobody 6, P.O.Box 100, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 15116/2015/B625-SV/32709/Pek zo dňa 29. júna 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/92/2017-82 zo dňa 28. júna 2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 1S/92/2017-118 zo dňa 4. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/92/2017-82 zo dňa 28. júna 2018 v spojení s opravným uznesením č.k.1S/92/2017-118 zo dňa 04. januára 2019 z a m i e t a.

Kasačnému sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 15116/2015/B625-SV/32709/Pek zo dňa 29.06.2015, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Košice, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej aj „prvostupňový orgán verejnej správy“) č. OU-KE-OVBP2- 2015/012502 zo dňa 01.04.2015, ktorým v konaní mimo odvolania zrušil rozhodnutie Obce Krásnohorské Podhradie (ďalej len „stavebný úrad“) č. 1276/2013-03-výst. zo dňa 14.01.2014, z dôvodu porušenia § 39, § 39a, § 56 písm. b), § 60 a nasl. zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), v spojení s § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 167 SSP a v konaní neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal

2. Z obsahu súdneho a administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca, v zastúpení spoločnosťou NEVITEL, a.s., a N. T. W.u, doručil Obci Krásnohorské Podhradie dňa 17.09.2013 návrh na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby „Základňová stanica a RR bod RV KPO Krásnohorské Podhradie“ podľa § 56 písm. b), § 39 a § 39a stavebného zákona. Stavebný úrad rozhodnutím č. 1276/2013-03-výst. zo dňa 14.01.2014 rozhodol podľa § 39, § 39a stavebného zákona o umiestnení stavby na pozemku parc. č. KNC 3731 k.ú. A.. Podľa bodu 16 podmienok stanovených pre umiestnenie stavby a projektovú prípravu, ktoré sú súčasťou rozhodnutia, sa v zmysle § 56 písm. b) stavebného zákona, stavebné povolenie ani ohlásenie nevyžaduje pri nadzemných a podzemných vedeniach elektronických komunikačných sietí, vrátane oporných a vytyčovacích bodov.

3. Na základe podnetov Okresný úrad Košice, odbor výstavby a bytovej politiky, po preskúmaní rozhodnutia o umiestnení stavby v mimoodvolacom konaní došiel k záveru, že rozhodnutie stavebného úradu nie je v súlade so zákonmi, pretože stavebný úrad v rozhodnutí nesprávne klasifikoval predmetnú stavbu ako „nadzemné a podzemné vedenie elektronických komunikačných sietí, vrátane oporných a vytyčovacích bodov“, zo zatriedenia ktorého potom podľa § 56 písm. b) stavebného zákona vyplynula skutočnosť, že predmetná stavba nevyžaduje stavebné povolenie ani ohlásenie. Prvostupňový orgán verejnej správy rozhodnutie o umiestnení stavby zrušil rozhodnutím č. OU-KE-OVBP2- 2015/012502 zo dňa 01.04.2015 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktoré žalovaný ako vecne správne potvrdil rozhodnutím č. 15116/2015/B625-SV/32709/Pek zo dňa 29.06.2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“).

4. Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že medzi účastníkmi vznikla sporná otázka, či „Základňová stanica a RR bod Krásnohorské Podhradie RV KPO“ možno považovať za vedenie elektronických komunikačných sietí vrátane oporných a vytyčovacích bodov v zmysle ust. § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 13, ods. 14, ods. 15 zákona č. 351/2011 Z.z. zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „zákon č. 351/2011 Z.z.“), tak ako tvrdí žalobca, alebo sa jedná o telekomunikačné zariadenie v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z.z..

5. Po preskúmaní súdneho a administratívneho spisu žalovaného krajský súd konštatoval, že prvostupňové rozhodnutie o zrušení rozhodnutia stavebného úradu, v spojení s napadnutým rozhodnutím žalovaného podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku pre jeho rozpor s ust. § 39, § 39a, § 56 písm. b), § 60 a nasl. stavebného zákona v spojení s ust. § 32 správneho poriadku, je zákonné a vecne správne.

6. Podľa názoru krajského súdu stavbu „Základňová stanica a RR bod Krásnohorské Podhradie RV KPO“, tak ako je označená v zjednodušenom projekte vypracovaného N. T. W.: „...navrhovaná výstavba bude pozostávať z vybetónovania základu pod monorúru a pod technologické zariadenie, z osadenia kontajnera pre technológiu, zmontovania a osadenia ocelevej 25m monorúry, osadenia anténnych nosičov a antén na monorúru ...“, nie je možné zaradiť, resp. zatriediť ako vedenie elektronických komunikačných sietí, vrátane oporných a vytyčovacích bodov v zmysle ust. § 2 ods. 1, ods. 13, ods. 14 a ods. 15 zákona č. 351/2011 Z.z. Z uvedenej charakteristiky základňovej stanice mal krajský súd jednoznačne preukázané, že ide o technologické zariadenie slúžiace na šírenie signálu VRS v okolí obce Krásnohorské Podhradie a spadá pod charakteristiku v zmysle ust. § 4 ods. 1 a 4 zákona č. 351/2011 Z.z. a nejedná sa o vedenie sietí. Preto nie je možné v súvislosti s ďalšími povoľovacími procesmi týkajúcimi sa danej stavby postupovať podľa § 56 písm. b) stavebného zákona.

7. K žalobcom namietanému substanzovisku žalovaného č. 2011/2930/V-447 zo dňa 11.4.2011 krajský súd uviedol, že ho nemožno použiť na predmetnú vec, pretože sa v ňom rieši povoľovanie elektronických komunikačných sietí. Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že na danú stavbu nie je možné aplikovať ani ust. § 55 ods. 2 písm. e) a f) stavebného zákona.

8. Podľa názoru krajského súdu nesprávna kvalifikácia predmetnej stavby stavebným úradom v rozhodnutí o umiestnení stavby predstavuje výrazné porušenie hmotného práva - stavebného zákona a jeho následkom bolo nezákonné rozhodnutie o umiestnení stavby, podľa ktorého na predmetnú stavbu

nie je potrebné stavebné povolenie a následne ani kolaudačné rozhodnutie (podmienka č. 16 a č. 18 výroku rozhodnutia). Nezákonnosť sa prejavila i v následnom postupe stavebného úradu, keď nekonal o predmetnej stavbe v stavebnom konaní, aj keď konať mal a týka sa aj následného kolaudačného konania a kolaudačného rozhodnutia po dokončení predmetnej stavby. Preto sa nestotožnil s námietkou, že išlo len o porušenie predpisov procesného charakteru.

9. Krajský súd taktiež uviedol, že podkladom rozhodnutia o umiestnení stavby bolo aj Záväzné stanovisko Krajského pamiatkového úradu Košice č. KPUKE-2013/16843-2/67913/DR,DU zo dňa 24.10.2013, podľa ktorého je zámer úpravy nehnuteľnosti v ochrannom pásme nehnuteľných národných kultúrnych pamiatok v Krásnohorskom Podhradí, v rozsahu: umiestnenie GSM stanice Slovak Telekom, a.s. - Základňová stanica a RR bod Krásnohorské Podhradie RV-KPO prípustný, pričom určil podmienky na vykonanie úprav. Krajský súd, rovnako ako žalovaný konštatoval, že stavebný úrad vydaním rozhodnutia o umiestnení stavby porušil aj ust. § 37 a § 140b stavebného zákona, keď neposúdil súlad záväzného stanoviska vydaného KPÚ so záväznou časťou územného plánu obce. Nestotožnil sa s námietkou žalobcu, že okresný úrad spochybnil správnosť záväzného stanoviska KPÚ. Podľa názoru krajského súdu, tým, že sa KPÚ nevyjadril k výške stavby, nemožno ho považovať za postačujúce. Uvedeným postupom stavebný úrad skutočný stav veci nezistil presne a úplne v súlade s ust. § 32 ods. 1 správneho poriadku.

10. Krajský súd neprisvedčil ani ďalšej námietke žalobcu, že z rozhodnutia nie je zrejme ako a čím boli porušené ust. § 39, § 39a, § 56 písm. b), § 60 a nasl. stavebného zákona v spojení s § 32 správneho poriadku a uviedol, že orgán verejnej správy v odôvodnení rozhodnutia orgán podrobne a zrozumiteľným spôsobom opísal a vysvetlil, v čom spočíva nezákonnosť rozhodnutia o umiestnení stavby a z odôvodnenia je zrejme, na základe akej správnej úvahy orgán verejnej správy dospel k právnomu posúdeniu veci a ako vyvodil z neho aj správny právny záver.

11. K námietke, týkajúcej sa právnej istoty krajský súd uviedol, že z preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že orgán verejnej správy pri rozhodovaní podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku zvažil, či práva nadobudnuté na základe právoplatného rozhodnutia boli nadobudnuté dobromyseľne a či môžu byť zrušením nezákonného rozhodnutia dotknuté. Podľa žalovaného pokiaľ dôjde k závažnému porušeniu zákona, v takom prípade záujem na dodržiavaní zákona prevažuje nad právami nadobudnutými dobromyseľne a ak žalobcovi vznikla skutočná škoda, môže si jej náhradu nárokovať podľa všeobecných predpisov o náhrade škody.

12. K námietke žalobcu, že prvostupňové rozhodnutie bolo odôvodňované neplatným zákonom o elektronických komunikáciách krajský súd uviedol, že odvolacie konanie tvorí jeden celok s konaním na prvom stupni. Odvolací orgán považoval prvostupňové rozhodnutie za vecne správne, a preto ho potvrdil, pričom v odôvodnení rozhodnutia poukázal na správne zákonné ustanovenia, podľa ktorých aj rozhodol. Krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ 98-102/02, podľa ktorého dôvodom k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.

2.

13. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca (kasačný sťažovateľ) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, v ktorej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, alebo aby zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

14. Žalobca uviedol, že napriek tomu, že v žalobe a následne v stanovisku k vyjadreniu žalovaného k žalobe nespochybniteľným spôsobom preukázal, že Základňová stanica je, resp. po zhotovení bude súčasťou vedenia verejnej elektronickej komunikačnej siete žalobcu, žalovaný a ani krajský súd nevenoval jeho zdôvodneniu dostatočnú pozornosť.

15. S poukazom na ust. § 43a ods. 3 písm. h), § 56 písm. b) stavebného zákona, § 2 ods. 13 a § 4 ods. 4 zákona č. 351/2011 Z. z. uviedol, že názor tak krajského súdu ako aj žalovaného že stavba Základňovej stanice mala byť povolená stavebným povolením nemajú oporu v právnom poriadku SR a že na zhotovenie stavby Základňovej stanice stavebný zákon stavebné povolenie nevyžaduje.

16. Žalobca poukázal na omyl žalovaného, že zariadenie elektronickej komunikačnej siete považuje za stavbu. Uviedol, že aj keď súčasťou Základňovej stanice budú nesporne aj zariadenia (napr. antény), dominantným prvkom z hľadiska stavebného je stavebná konštrukcia - betónová päťka a stožiar, nakoľko len tie možno považovať za stavbu podľa stavebného zákona. Žalobca dal do pozornosti, že žalovaný rozhodnutím popiera aj svoj oficiálny výklad týchto ustanovení (napr. Substanovisko žalovaného č. 2011/2930/V-447 zo dňa 11.04.2011, metodické usmernenie MDVRR SR z februára 2011 a ďalšie) a nesúhlasil so zdôvodnením uvedeným v bode 67. odôvodnenia rozsudku.

17. Žalobca mal za to, že ak by aj Základňová stanica bola stavbou vyžadujúcou stavebné povolenie, taj aj v takom prípade treba posudzovať rozhodnutie žalovaného za nedôvodné, nesprávne a nezákonné. Žalobca uviedol, že stavebné povolenie a kolaudačné rozhodnutie môžu byť vydané na inžiniersku stavbu, akou telekomunikačný stožiar rozhodne je, vždy len po predchádzajúcom vydaní územného rozhodnutia a pri správnej aplikácii § 65 ods. 2 správneho poriadku, ak by aj bolo potrebné vydanie stavebného povolenia a kolaudačného rozhodnutia, stačilo územné rozhodnutie len zmeniť a sporné body z neho vypustiť, čo by bolo plne v súlade s dikciou poslednej vety § 65 ods. 2 správneho poriadku ako aj so zásadou hospodárnosti konania.

18. Odôvodnenie uvedené v bode 74. rozsudku krajského súdu, týkajúce sa záväzného stanoviska KPÚ OÚ Košice žalobca vyhodnotil ako účelové a arbitrárne aj zo strany krajského súdu, pretože ani správny orgán, ani súd nie sú v stavebnom konaní oprávnení („prejudiciálne“) posudzovať záväzná stanoviská dotknutých orgánov, okrem ich vzájomného zosúladenia podľa § 140b stavebného zákona, čo však vykonáva stavebný úrad vždy podľa § 136 stavebného zákona v súčinnosti s orgánmi, ktorých záväzná stanoviská sú rozporné, čo však v tejto veci nenastalo. Žalobca nesúhlasil ani so záverom krajského súdu v bode 73. rozsudku o rozpore stanoviska KPÚ a záväznej časti územného plánu, nakoľko výškový limit zástavby obsiahnutý v územnom pláne sa nevzťahuje na dotknutý stožiar.

19. Podľa názoru žalobcu je vec potrebné riešiť primerane nielen z pohľadu dikcie ustanovení stavebného zákona, ZEK a správneho poriadku, ale tiež s ohľadom na usmernenia žalovaného, ktorých sa žalovaný nedržal. Ďalej poznamenal, že tak pri hodnotení právnej úpravy povoľovania stavieb, ako aj pri hodnotení záväzných stanovísk je podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR každý, kto aplikuje právne normy v prípade, ak by doslovná aplikácia normy mohla vyvolať ústavnoprávne pochybnosti, či dokonca porušiť ústavné princípy, je povinný použiť taký výklad, aby sa týmto pochybnostiam a porušeniu predišlo, pričom poukázal na Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 18/95. Žalobca mal za to, že žalovaný, ani krajský súd, tak pri rozhodovaní neučinili.

20. Žalobca rovnako nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že v rozhodnutí orgánov verejnej správy je zrozumiteľne a výstižne popísané porušenie jednotlivých ustanovení stavebného zákona. Žalobca uviedol, že záver rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sž 98-102/01, na ktorý krajský súd poukázal nebol aplikovaný ani pri postupe orgánov verejnej správy a nakoniec aj krajského súdu, ktorý tiež nesprávne právne posúdil stavbu Základňovej stanice ako zariadenie, ku ktorého zhotoveniu je potrebné stavebné povolenie a tiež nezákonne preskúmaval postup KPÚ pri vydávaní kladného záväzného stanoviska a vôbec sa nezaoberal tým či budú dobromyseľne nadobudnuté práva žalobcu dotknuté.

3.

21. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom krajského súdu, ktorý považoval za vecne správny a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť

zamietol podľa § 461 SSP ako nedôvodnú.

22. K námietke žalobcu ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že zo znenia § 2 ods. 13, 14, 15 a § 4 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. jednoznačne vyplýva, že predmetná stavba je telekomunikačné zariadenie a nie vedenie sietí, a preto nie je možné v súvislosti s ďalšími povolovacími procesmi týkajúcimi sa danej stavby postupovať podľa § 56 písm. b) stavebného zákona. Podotkol, že identifikácia predmetnej stavby ako „technologického zariadenia s anténym systémom“ vyplýva aj z obsahu zjednodušeného projektu predmetnej stavby.

23. K záväznému stanovisku KPÚ žalovaný uviedol, že KPÚ sa v ňom nevyjadril k výške predmetnej stavby, pričom sám KPÚ svojím rozhodnutím č. PÚ-11/68-28/1730/And zo dňa 15.03.2011 začlenil do záväznej časti územného plánu obce Krásnohorské Podhradie okrem iných aj výškový limit prípadnej novej zástavby v sektore 07, v ktorom bola stavba územným rozhodnutím stavebného úradu umiestnená. Nakoľko výška predmetnej stavby je podľa projektovej dokumentácie tvoriacej obsah spisového materiálu 18 m mal podľa názoru žalovaného stavebný úrad v územnom konaní zabezpečiť súlad záväzného stanoviska KPU so záväznou časťou územného plánu obce Krásnohorské Podhradie podľa ust. § 140b stavebného zákona vyžiadanim si ďalšieho stanoviska KPU k výške predmetnej stavby, ktorá nespĺňa kritériá limitov zakotvených v záväznej časti územného plánu obce, prípadne sa mal po zistení tohto rozporu v danej veci obrátiť na príslušný nadriadený orgán KPÚ a územné konanie do doriešenia tejto záväznej skutočnosti prerušiť. Tým, že stavebný úrad v územnom konaní nedoriešil rozpor medzi záväzným stanoviskom KPÚ a záväznou časťou územného plánu, spochybnil následne vydané územné rozhodnutie o umiestnení predmetnej stavby, nakoľko jednoznačne nevyriešil fakt, či vôbec stavba o nadlimitnej výške môže byť v sektore 07 umiestnená.

4.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle ust. § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

25. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

26. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

27. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

28. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

29. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

30. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal zo skutkového stavu, ktorý v odôvodnení napadnutého rozsudku popísal krajský súd. Pre účastníkov konania sú zistenia, fakty a skutočnosti skutkového stavu

zrejme, a preto kasačný súd uvedie len vybraté časti.

32. Predmetom preskúvacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. 15116/2015/B625-SV/32709/Pek zo dňa 29.06.2015, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Košice, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-KE-OVBP2- 2015/012502 zo dňa 01.04.2015. Prvostupňovým rozhodnutím, vydaným v konaní mimo odvolania podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku, bolo zrušené rozhodnutie stavebného úradu č. 1276/2013-03-výst. zo dňa 14.01.2014 podľa § 39, § 39a stavebného zákona o umiestnení stavby za tam stanovených podmienok „Základňová stanica a RR bod RV KPO Krásnohorské Podhradie“ v k.ú. W.. Orgány verejnej správy dospeli k záveru, že rozhodnutie stavebného úradu nie je v súlade so zákonmi, pretože stavebný úrad v rozhodnutí o umiestnení predmetnej stavby nesprávne klasifikoval stavbu ako „nadzemné a podzemné vedenie elektronických komunikačných sietí, vrátane oporných a vytyčovacích bodov“, zo zatriedenia ktorého potom podľa § 56 písm. b) stavebného zákona vyplynula skutočnosť, že predmetná stavba nevyžaduje stavebné povolenie ani ohlásenie. Nesprávna identifikácia predmetnej stavby stavebným úradom mala za následok porušenie hmotného práva - stavebného zákona. Podľa názoru žalovaného predmetná stavba je telekomunikačné zariadenie a nie vedenie sietí, preto nie je možné postupovať podľa § 56 písm. b) stavebného zákona.

33. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/92/2017-82 zo dňa 28.06.2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 1S/92/2017-118 zo dňa 04.01.2019, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

34. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu bolo posúdenie, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia.

5.

35. Podľa § 32 ods. 1 písm. a) stavebného zákona, v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného, ak odsek 2 neustanovuje inak, umiestňovať stavby, meniť využitie územia a chrániť dôležité záujmy v území možno len na základe územného rozhodnutia, ktorým je rozhodnutie o umiestnení stavby.

36. Podľa § 37 ods. 1 stavebného zákona, podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní.

37. Podľa § 37 ods. 2 stavebného zákona, stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o

kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom.

38. Podľa § 37 ods. 3 stavebného zákona stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenia účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

39. Podľa § 43a ods. 3 písm. h) stavebného zákona, inžinierske stavby sú diaľkové a miestne elektronické komunikačné siete a vedenia, telekomunikačné stožiare, transformačné stanice.

40. Podľa § 55 ods. 1 stavebného zákona, stavebné povolenie sa vyžaduje, pokiaľ tento zákon a vykonávacie predpisy k nemu alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, pri stavbách každého druhu bez zreteľa na ich stavebnotechnické vyhotovenie, účel a čas trvania; stavebné povolenie sa vyžaduje aj pri zmene stavieb, najmä pri prístavbe, nadstavbe a pri stavebných úpravách.

41. Podľa § 55 ods. 2 písm. e) stavebného zákona, ohlásenie stavebnému úradu postačí pri stavbách elektronických komunikačných sietí (nosiče telekomunikačných zariadení) umiestňovaných na existujúcich objektoch, ktoré nepresahujú výšku 6 m, šírku 2,5 m a nezasahujú do nosných konštrukcií stavby, písm. f) pri prízemných stavbách elektronických komunikačných sietí, ak ich zastavaná plocha nepresahuje 25 m² a výška 4,5 m,

42. Podľa § 56 písm. b) stavebného zákona, stavebné povolenie ani ohlásenie sa nevyžaduje pri nadzemných a podzemných vedeniach elektronických komunikačných sietí, vrátane oporných a vytyčovacích bodov.

43. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 315/2011 Z.z., v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného, elektronická komunikačná sieť (ďalej len „sieť“) je funkčne prepojená sústava prenosových systémov, a ak je to potrebné, prepájacích alebo smerovacích zariadení, vrátane sieťových prvkov, ktoré nie sú aktívne, ktoré umožňujú prenos signálov po vedení, rádiovými, optickými alebo inými elektromagnetickými prostriedkami, vrátane družicových sietí, pevných sietí s prepájaním okruhových a s prepájaním paketov, internetu a mobilných pozemských sietí, sietí na rozvod elektrickej energie v rozsahu, v ktorom sa používajú na prenos signálov, sietí pre rozhlasové a televízne vysielanie a káblových distribučných systémov bez ohľadu na druh prenášaných informácií.

44. Podľa § 2 ods. 13 zák. č. 351/2011 Z.z., vedenie sietí (ďalej len "vedenie") sú líniové a inžinierske stavby sietí a verejné technické vybavenie územia, 3) najmä nadzemné a podzemné vedenia, diaľkové a miestne prenosové systémy, káblové distribučné systémy a rádiové trasy vrátane ich príslušenstva a pridružených prostriedkov, oporné a vytyčovacie body; vedenie je súčasť siete.

45. Podľa § 2 ods. 14 zák. č. 351/2011 Z.z., oporný bod nadzemného vedenia je konštrukcia nesúca alebo podopierajúca vodiče alebo káble.

46. Podľa § 4 zákona č. 315/2011 Z.z. Zariadenia elektronických komunikácií je podľa ods. 1 telekomunikačné zariadenie - technické zariadenie na vysielanie, prenos, smerovanie, príjem, prepojenie alebo spracovanie signálov šírených prostredníctvom vedení, rádiovými, optickými alebo inými elektromagnetickými prostriedkami a podľa ods. 4 pridruženými prostriedkami sú pridružené služby, fyzická infraštruktúra a iné zariadenia alebo prvky súvisiace so sieťou alebo službou, ktoré umožňujú alebo podporujú poskytovanie služieb prostredníctvom takejto siete alebo takejto služby, a zahŕňajú najmä budovy alebo vstupy do nich, vnútorné rozvody sietí, elektroinštalácie budov, elektroenergetické zariadenia a elektrické prípojky, antény, veže a iné nosné zariadenia, káblovody, káblové šachty, rúry, stožiare, vstupné šachty a rozvodné skrine.

47. Podľa § 65 ods. 1 správneho poriadku, rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo

iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správneho orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

48. Podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku, správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

49. Podľa § 65 ods. 1 správneho poriadku, pri preskúmaní rozhodnutia vychádza správny orgán z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia. Nemôže preto zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo.

6.

50. Kasačný súd potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

51. Najvyšší súd v kasačnom konaní pri prieskume zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu zameral svoju pozornosť zásadnej námietke žalobcu, ktorou namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, keď rovnako ako žalovaný pri posúdení stavby „Základňovej stanice a RR bod RV KPO Krásnohorské Podhradie“ dospel k záveru, že na jej zhotovenie je potrebné stavebné povolenie.

52. Najvyšší súd považuje v prvom rade za dôležité zdôrazniť, že pri povoľovaní stavieb v konaniach vedených podľa stavebného zákona je jedným z prioritných cieľov zabezpečiť kontrolu splnenia základných požiadaviek na stavby, najmä ich mechanickú odolnosť a stabilitu. Stavebný zákon preto rozlišuje postupy povoľovania, zodpovedajúce technickej náročnosti jednotlivých typov stavieb na povoľovanie iba v územnom konaní, povoľovanie v režime ohlásenia a v štandardnom procese, zahŕňajúcom posúdenie v územnom, stavebnom a kolaudačnom konaní. Podľa § 54 stavebného zákona stavby, ich zmeny a udržiavacie práce na nich sa môžu uskutočňovať iba podľa stavebného povolenia alebo na základe ohlásenia stavebnému úradu z čoho vyplýva všeobecná zásada, že každá stavba pred začatím jej realizácie musí byť predmetom posúdenia orgánom verejnej správy. Stavby a zariadenia, ktoré stavebné povolenie ani ohlásenie stavebnému úradu nevyžadujú sú taxatívne vymedzené v ustanovení § 56 stavebného zákona.

53. V prejednávanej veci má z obsahu administratívneho spisu kasačný súd preukázané, že žalobca, zastúpený spoločnosťou NEVITEL, a.s. a N. T. W., sa návrhom doručeným Obci Krásnohorské Podhradie dňa 17.09.2013, domáhal vydania rozhodnutia o umiestnení stavby „Základňová stanica a RR bod Krásnohorské Podhradie RV KPO“ podľa § 56 písm. b), § 39 a § 39a stavebného zákona.

54. Zo zjednodušeného projektu vypracovaného N. T. W. v júli 2013 (časť B. bod 1) vyplýva, že: „V rámci pokrytia územia Slovenska signálom Verejnej rádiatelefontnej siete (VRS) investor postupne buduje základňové stanice VRS. Jednou zo sústavy základňových staníc Slovenska je aj navrhovaná stavba, ktorá má zabezpečiť šírenie signálu VRS v okolí obce Krásnohorské Podhradie. Umiestnenie tejto stanice vychádza z konfigurácie terénu a musí byť umiestnená na vyvýšenom bode, aby signál pokryl čo najväčšie územie. Šírenie signálu VRS bude zabezpečené systémom GSM 900, 1800 MHz a UMTS. Okrem anténneho systému, ktorý bude zabezpečovať šírenie signálu VRS, bude vybudované aj zariadenie rádioroleového spoja, ktoré zabezpečí prepojenie novovybudovanej ZS Krásnohorské Podhradie na RR bod Dievčia skala“. Podľa bodu 2 časti B - Základné údaje o stavbe: „...Navrhovaná

výstavba bude pozostávať z vybetónovania základu pod monorúru a pod technologické zariadenie, z osadenia kontajnera pre technológiu, zmontovania a osadenia ocelevej 25m monorúry, osadenia anténnych nosičov a antén na monorúru, prepojenia technologického zariadenia s anténnym systémom pomocou koaxiálnych káblov vedených v káblových žľaboch“. Podľa bodu 2.1 Technické riešenie: „Ako technologické zariadenie bude použitý stojan základňovej stanice GSM typu RBS 6201. Signál bude vysielaný a prijímaný pomocou 3 kusov smerových antén s dvojitou polarizáciou typu Kathrein 800 10291. Antény budú smerované do azimutu 80o, 180o a 300o, budú namontované na konštrukciu monorúry vo výške 15,3m nad úrovňou terénu...

55. Z návrhu žalobcu na umiestnenie stavby a z rozhodnutia stavebného úradu o umiestnení stavby vyplýva, že v prípade stavby Základňovej stanice má ísť o nadzemné vedenie elektronickej komunikačnej siete žalobcu, na ktoré sa stavebné povolenie ani ohlásenie nevyžaduje. Kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že stavebný zákon pojem „vedenie elektronickej komunikačnej siete“ nedefinuje, hovorí len o nadzemnom vedení vrátane oporných bodov a podzemnom vedení vrátane vytyčovacích bodov. Z uvedeného vyplýva, že stavebný zákon nezahŕňa pod „vedenie sietí“ príslušenstvo a pridružené prostriedky, definované v § 4 ods. 4 zákona č. 351/2011 Z.z. Vzhľadom na rozdiely v rozsahu právnej úpravy elektronickej komunikácie podľa zákona o elektronickej komunikácii a podľa stavebného zákona kasačný súd uvádza, že pri povoľovaní stavieb elektronickej komunikačnej siete sa postupuje výlučne podľa stavebného zákona. Stavebný zákon pri nadzemných vedeniach elektronickej komunikačnej siete, ktorých súčasťou sú len samotné vedenia vrátane oporných bodov pripúšťa posúdenie iba v územnom konaní, stavebné povolenie ani ohlásenie podľa § 56 písm. b) nevyžaduje. V zmysle stavebného zákona však nemožno pod vedenie elektronickej siete automaticky zaradiť aj ich príslušenstvo a pridružené prostriedky definované v § 4 ods. 4 zákona č. 351/2011, ale iba oporné body, ktorými je konštrukcia nesúca alebo podopierajúca vodiče alebo káble (§ 2 ods. 14 zákona č. 513/1991 Z.z.).

56. Vychádzajúc zo zjednodušeného projektu stavby kasačný súd uvádza, že stavba Základňovej stanice Krásnohorské Ppodhradie ako stavebný objekt pozostáva z technologického zariadenia typu RBS 6201, kontajnera na technológiu, anténneho systému (3 ks smerových antén typu Kathrein na vysielanie a príjem signálov a parabolickej antény na prenos signálov šírených prostredníctvom vedení), koaxiálnych káblov na prepojenie technologického zariadenia s anténnym systémom, uzemnenia, elektrickej prípojky a stavebnej konštrukcie - stožiaru (ocelovej monorúry) osadenej vo vybetónovanom základe. Na stožiaru je okrem vodičov a káblov zabezpečujúcich šírenie signálu elektronickej komunikačnej siete osadený anténny systém, zabezpečujúci vysielanie, prenos, smerovanie, príjem, prepojenie signálov šírených prostredníctvom vedení, ktorý definuje zákon č. 513/2011 Z.z. ako telekomunikačné zariadenie. Vzhľadom na uvedené nemožno stožiar predmetnej Základňovej stanice považovať iba za oporný bod vedenia nadzemnej elektronickej komunikačnej siete, na umiestnenie ktorého sa podľa § 56 písm. b) stavebného zákona ohlásenie stavebnému úradu ani stavebné povolenie nevyžaduje. Z hľadiska svojho stavebnotechnického riešenia ide o umiestnenie samotného telekomunikačného zariadenia (základňovej stanice ako základného komponentu siete GSM, resp. subsystému základňových staníc) na telekomunikačnom stožiaru, ako inžinierskej stavbe podľa § 43a písm. h) stavebného zákona, podliehajúcej povoleniu v stavebnom a následne v kolaudačnom konaní. Tak ako uviedli orgány verejnej správy i krajský súd, na danú stavbu nemožno aplikovať ani ust. § 55 ods. 2 písm. e) stavebného zákona, ktorý síce platí pre nosiče telekomunikačných zariadení, ale len v prípadoch, keď sú tieto umiestnené na existujúcich objektoch. Daná stavba uvedenej podmienke nevyhovuje, a preto nepostačuje ani jej ohlásenie stavebnému úradu. Rovnako nemožno na predmetnú stavbu aplikovať § 55 ods. f) stavebného zákona, ktorý síce platí pre prízemné stavby telekomunikačných zariadení, ale o zastavanej ploche max. do 25 m² s výškou do 4,5 m.

57. Posúdenie stavby stavebným úradom ako nadzemného vedenia elektronickej komunikačnej stavby vrátane oporných bodov, na ktoré sa nevyžaduje v zmysle § 56 písm. b) stavebného zákona stavebné povolenie ani ohlásenie a následne vydanie kolaudačného rozhodnutia bolo v rozpore so stavebným zákonom. Nakoľko stavebný úrad vydal rozhodnutie o umiestnení stavby č. 1276/2013-03-výst. dňa 14.01.2014 v súlade s návrhom žalobcu na vydanie rozhodnutia na umiestnenie stavby podľa § 56 písm.

b), § 39 a § 39a stavebného poriadku zo dňa 09.09.2013 nedospel kasačný súd k záveru, že zrušením rozhodnutia stavebného úradu v konaní mimo odvolania došlo k porušeniu dobromyseľne nadobudnutých práv žalobcu. Pokiaľ sa žalobca v kasačnej sťažnosti odvolával na Substanovisko žalovaného č. 2011/2930/V-447 zo dňa 11.04.2011, kasačný súd z jeho obsahu zistil, že usmernenie sa týkalo povoľovania elektronických komunikačných sietí dočasného vzdušného vedenia na existujúcich objektoch (stĺpoch), čo nie je prípad prejednávanej veci. Rovnako Metodické usmernenie žalovaného z februára 2011, týkajúce sa postupu stavebného úradu pri odstraňovaní nepovolenej stavby elektronických komunikačných sietí umiestnených na existujúcich stĺpoch verejného osvetlenia alebo na iných stavbách.

58. V súvislosti s námietkou žalobcu, týkajúcou sa oprávnenia žalovaného posudzovať správnosť a úplnosť záväzného stanoviska vydaného KPÚ Košice kasačný súd uvádza, že súhlasí s tvrdením žalobcu, že správny orgán nie je oprávnený („prejudiciálne“) posudzovať záväzná stanoviská dotknutých orgánov, okrem ich vzájomného zosúladenia podľa § 140b) stavebného zákona, čo vykonáva stavebný úrad podľa § 136 stavebného zákona.

59. S poukazom na § 32 ods. 11 a 12 zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov považuje kasačný súd záver orgánov verejnej správy, že stavebný úrad porušil ust. § 37 a § 140b stavebného zákona, keď neposúdil súlad záväzného stanoviska vydaného KPÚ Košice so záväznou časťou územného plánu obce Krásnohorské Podhradie za nesprávny. Zo záväzného stanoviska KPÚ Košice zo dňa 24.10.2013 vyplýva, že ako dotknutý orgán preskúmal obsah podania k zámeru úpravy nehnuteľností v ochrannom pásme nehnuteľných národných kultúrnych pamiatok v Krásnohorskom Podhradí, a na základe súčasného stupňa poznania kultúrohistorických hodnôt prostredia, v ktorom sa vyššie uvedená nehnuteľnosť nachádza usúdil, že zámer úpravy nehnuteľností je z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom prípustný. Podľa § 140b ods. 1 veta druhá je obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný. Orgány verejnej správy a následne i krajský súd tak dospeli k nesprávnemu záveru, že nezabezpečením súladu záväzného stanoviska KPÚ so záväznou časťou územného plánu obce stavebný úrad v danom konaní nezistil dostatočne skutočný stav veci podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku a tým závažným spôsobom porušil ust. § 37 a § 140b stavebného zákona.

60. Nakoľko územné rozhodnutie vydané Obcou Krásnohorské Podhradie bolo právoplatne zrušené stavebný úrad opätovne rozhodne o návrhu žalobcu na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby Základňovej stanice zo dňa 09.09.2013 postupom podľa ust. § 37 stavebného zákona. V súvislosti s otázkou dostatočne zisteného stavu stavebným úradom v konaní kasačný súd poukazuje na ust. § 37 ods. 2 stavebného poriadku, podľa ktorého je stavebný úrad povinný preskúmať návrh žalobcu a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 (t. j. s územným plánom obce). Najvyšší súd Slovenskej zároveň uvádza, že pokiaľ stavebný úrad pri svojom rozhodovaní vychádza i z podkladov ako je územný plán dotknutej obce je nevyhnutné, aby predmetný územný plán tvoril súčasť administratívneho spisu. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoje predchádzajúce rozsudky sp. zn. 4Sžk/13/2017 zo dňa 10. mája 2018 a sp. zn. 4Sžk/30/2017 zo dňa 3. júla 2018.

61. Po vyhodnotení závažnosti kasačných dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 461 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby vyhovel kasačnej sťažnosti.

62. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. tak, že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov tohto konania, keďže žalobca (sťažovateľ) nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému a ďalšiemu účastníkovi konania nárok na náhradu trov konania v danom prípade zo zákona nevyplýva.

63. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR jednodhlasne (§ 147 ods. 2 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.